

Poslaný nie náhodou (Veľkonočný piatok)

Napísal Michal Marhefka
Pondelok, 05 Apríl 2010 11:14

Milí bratia a sestry, ako zvyknete reagovať, keď sa vám nič nedarí? Ja osobne sa veľmi rozčuľujem, ba niekedy skoro až plačem od hnevu a neschopnosti, keď mu to vôbec nejde a nedokážem to.

Čo nedokážeme sami, dokážeme s pomocníkmi - priateľmi.

Podľa Jánovho Evanjelia to apoštoli po udalostiach Veľkého piatku vzdali. Ba sa zdá, akoby nevedeli ako ďalej i potom, keď tam prišiel Ježiš. Bez neho sú o ničom. Vracajú sa k jednoduchému životu, aký viedli predtým, k nenáročnému, bez osobitnej zodpovednosti, na ktorú ich Ježiš chystal tri roky.

Dobré je to, že chápú, že bez Ježiša nemôžu nič vykonať. Škoda len, že Ježiš je tu a oni ho nevidia. Asi sú zaslepený námahou v nepotrebných veciach. Ale bez Ježiša im už nejde ani vlastná práca. Nemajú sa teda kam vracieť, len ísť dopredu, kam ich posielal Ježiš. A on ich pritom neopúšťa – požehnáva ich úlovok a ukazuje, že budú chytať všetky druhy rýb, teda z každého národa. Teraz ho konečne spoznali. A čo majú ďalej robiť. Tak keď je tu Ježiš, znova

Poslaný nie náhodou (Veľkonočný piatok)

Napísal Michal Marhefka
Pondelok, 05 Apríl 2010 11:14

pokračovať v radosti slova.

Naše životy sú tiež poznamenané chybami, pádmi a neúspechmi. Ale keď chceme niečo dokázať, nikdy sa nevzdávame hneď pri prvom páde. Vždy vstávame a o niečo skúsenejší kráčame dopredu. Poznáme ľudí, napr. študentov, ktorí kvôli nejakému predmetu vzdali školu, alebo iné prípady, ktorým sa nechcelo zabojsovať.

Bežný život si vystačí i s menším postavením a školami. Ale duchovné povolanie a život sa neuspokojí s nejakým STATUS QUO. On musí byť dynamický a stále rásť. Hoci sa sem-tam pomýlime, padneme, nevraciam sa k starým skutočnostiam, lebo tých už niet. Hľadáme dopredu, aby sme sa vyvarovali starých chýb a dosiahli svoj cieľ – nebo.

Ježiš nás tu nenecháva samých. V prvom rade sa nám dáva za pokrm a posilňuje nás aj inými milosťami. Pomáha nám vstávať a nevzdávať sa aj prostredníctvom priateľov, ktorí sú nám oporou.

Tatiana Dmitrievna z Chabarovska sa vydala za šikovného Ivana Vasilieviča. Manželstvo v novej dobe bez komunizmu bolo šťastné. Hneď po svadbe sa im v priebehu piatich rokov narodili tri krásne dcéry, ktoré vďaka podnikavosti Ivana v pokoji a dostatku vychovávali, no v roku 2000 Ivan zahynul pri autohavárii. Tatiana zostala sama s tromi deťmi a nevedela, čo ďalej. Bez muža nevidela svetlú budúcnosť. Pomaly sa prepádala do depresie. Začala piť. V temnej situácii jej takmer odobrali dcéry. Viackrát sa snažila spamäť, ale nešlo jej to. Tu sa na scéne objavila sestra Ivana, ktorú brat ešte dávno poprosil, byť nablízko jeho rodine, ak by sa niečo stalo. Sestra Galina to tiež nemala ľahké, veď stratila brata. Ale niečo z brata predsa len zostalo – jeho tri dcéry, ktoré sa na neho až veľmi podobali. Galina pomohla švagrinej pozbierať sa a tá videla v jej osobe svojho manžela, ktorý nezabudol na svoju rodinu a staral sa o ňu rukami a láskou sestry aj po svojom odchode.

Bratia a sestry, ak nám znova nič nevyjde, vedzme, že Pán Ježiš ráta aj s takýmito možnosťami a je trpezlivý, lebo „verí“, že to nabadúce vyjde. A všimnime si, že tí, čo okolo nás stoja, tu nie sú náhodou, ale nám ich Nieкто posielal. Amen.